

DEGETICA

de H. Ch. Andersen

**A fost odată o femeie
singură și sărmană, care-și
dorea mult un copil. Într-o
bună zi, o zână îi dădu un
bob de orz, spunându-i:
- Acesta nu-i orz adevărat,
dar pune-l într-un ghiveci
de flori și ai răbdare. Vei
vedea că dorința ta se va
îndeplini în scurtă vreme.
- Îți multumesc din suflet!**
zise femeia.

**Acasă, sădi bobul de orz
într-un ghiveci, întocmai
cum o povătuise zâna.**

**Nu trecu mult și din pământ
răsări o floare care semăna
cu o lalea.**

**Când floarea se deschise,
înăuntrul ei femeia văzu o
fetiță mică, mică de tot și
neasemuit de drăgălașă.
Pentru că micuța era numai
cât degetul cel mic de
înaltă, primi numele de
Degețica. Femeia îi pregăti
dintr-o coajă de nucă un
leagăn pe măsura ei, îi puse
petale de vioarele în loc de
saltele și-o înveli cu o
petală de trandafir.**

Pe lângă faptul că era nepus de frumoasă, fetița mai era și foarte talentată. Știa să cânte, cum nu se mai auzise pe fața pământului.

Într-o noapte însă, pe când mititica dormea dusă, o broască urâtă intră-n odaie și se apropie de pătuțul ei.

- Ce frumușică soție ar fi micuța aceasta pentru băiatul meu! gândi, în sinea ei, urâtenia.

**Broasca înșfăcă
numaidecât coaja de
nucă și ieși pe fereastră.
O duse pe fetiță în
mlaștina în care locuia
broasca cea urâtă
împreună cu fiul ei, care
era slut și murdar.
- Oac! Oac! prinse el a
striga, de îndată ce o
zări pe drăgălașa fetiță
în pătuțul ei din
coajă de nucă.**

**Broasca sări în apă
și căută o frunză de
nufăr pe care o
prinse de mal și
așeză pe ea coaja de
nucă în care dormea
Degețica.**

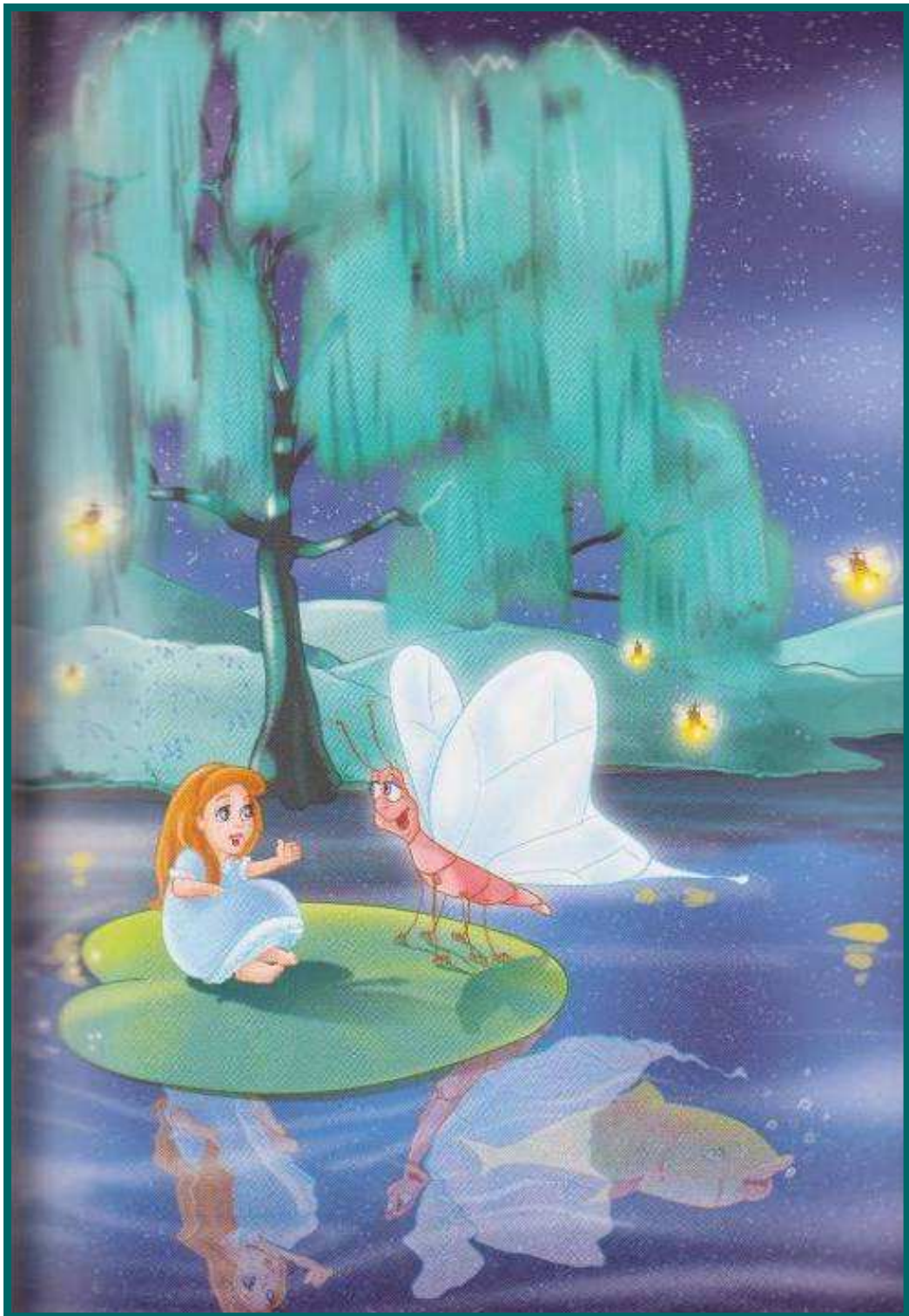
**Când se trezi biata
fetiță și văzu unde
se află - de jur-
împrejur era numai
apă- începu să
plângă în hohote.
Cum să se mai
întoarcă pe uscat?**

**Peștișorii din râu însă,
auzindu-i plânsul și
văzând cât era de
frumușică, socotiră c-ar
fi o mare nenorocire
pentru dânsa să-l ia de
soț pe fiul broaștei. Se
apucară degrabă să taie
cu dințișorii codița
frunzei. După multă
trudă, aceasta se
desprise, ducând-o pe
Degetica departe, de-a
lungul râului, astfel încât
broaștele n-o mai putură
ajunge.**

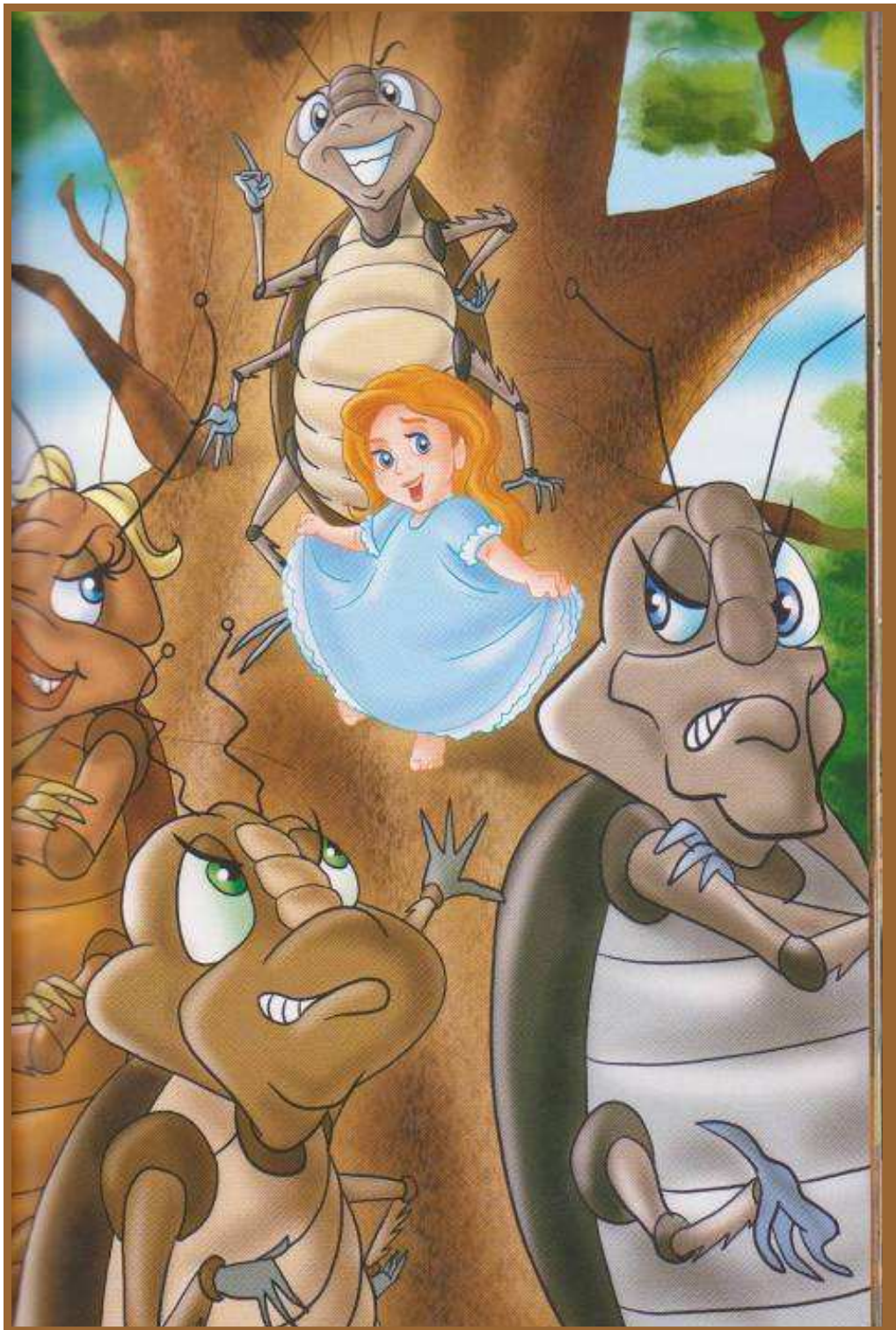

Pe când mergea ea așa, un fluturaș alb începu să zboare în jurul ei. Acesta se așeză pe frunză, nemaiputându-și lua ochii de la așa minune.

Degețica, veselă că scăpase de broaște, se bucura de frumusețea locului și de priveliștea apei ce strălucea ca aurul în bătaia soarelui. Își luă cingătoarea, legă cu un capăt aripa fluturașului, iar cu celălalt frunza și astfel putu înainta mult mai repede.

Dar tocmai atunci trecu pe acolo un cărăbuș. Cum o văzu pe Degețica, o înhăță și zbură cu ea până în vârful unui copac.

În curând, toți cărăbușii din copac veniră s-o vadă. Fetele cărăbuș însă, văzând-o, își mișcară antenele zicând:

- Ce urâtenie! zise prima cărăbușă. N-are decât două picioare!

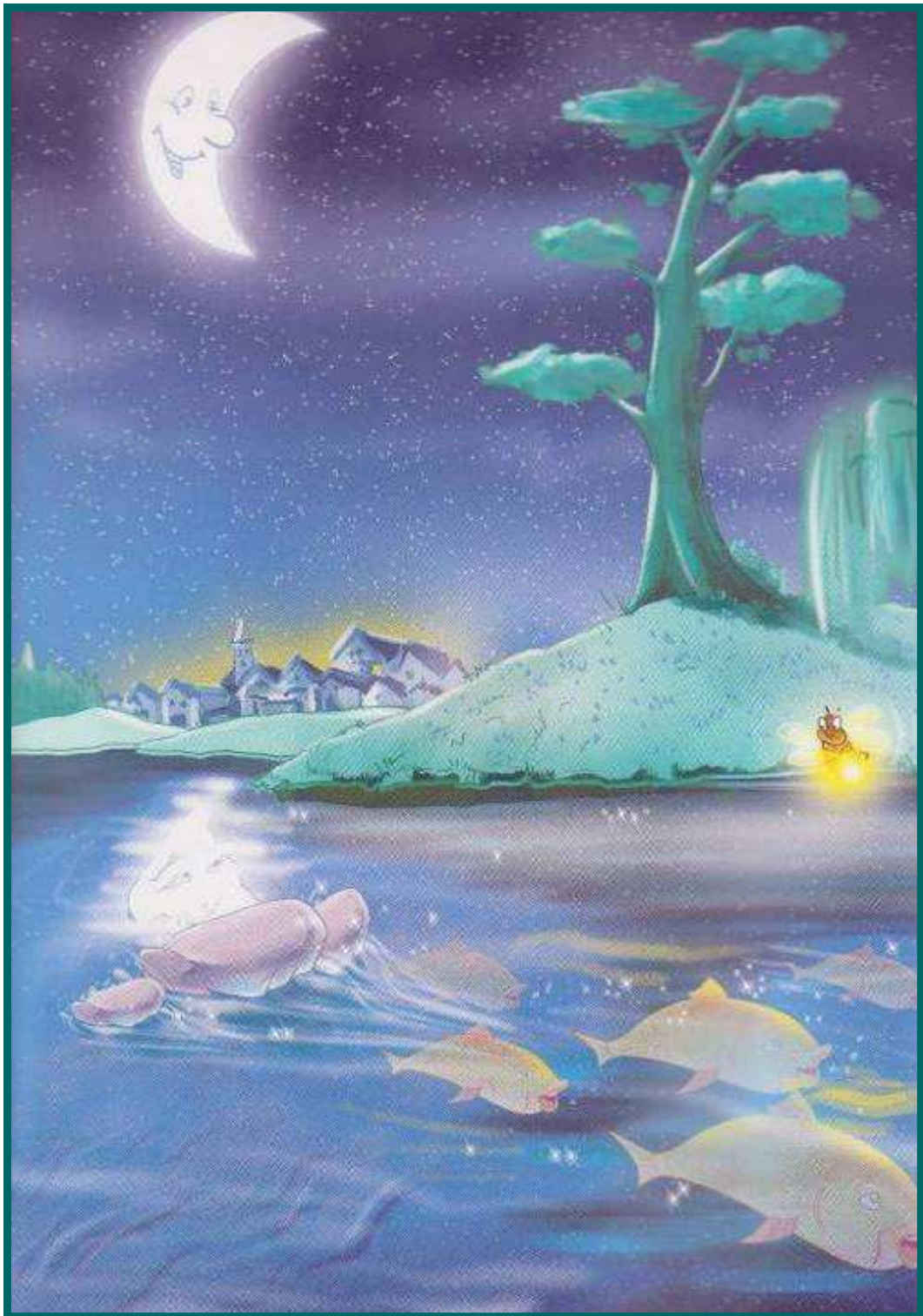
- N-are nici antene, adăugă alta. E slabă, subțire și seamănă cu omul. Oh! Cât de urâtă poate fi!

Tot ascultând cusururile ce i le născocceau, cărăbușul n-o mai găsi pe Degețica la fel de încântătoare ca la început. O dădu jos din copac și o așeză pe-o floare de cicoare. Rămasă singură în pădure, își petrecu acolo toată vara. Își împleti un pătuț din firicele de paie și-l anină sub o frunză de brusture, ca să fie ferită de ploaie. Se hrănea cu suc de florilor, iar setea și-o alina bând roua ce cădea dimineața pe frunze.

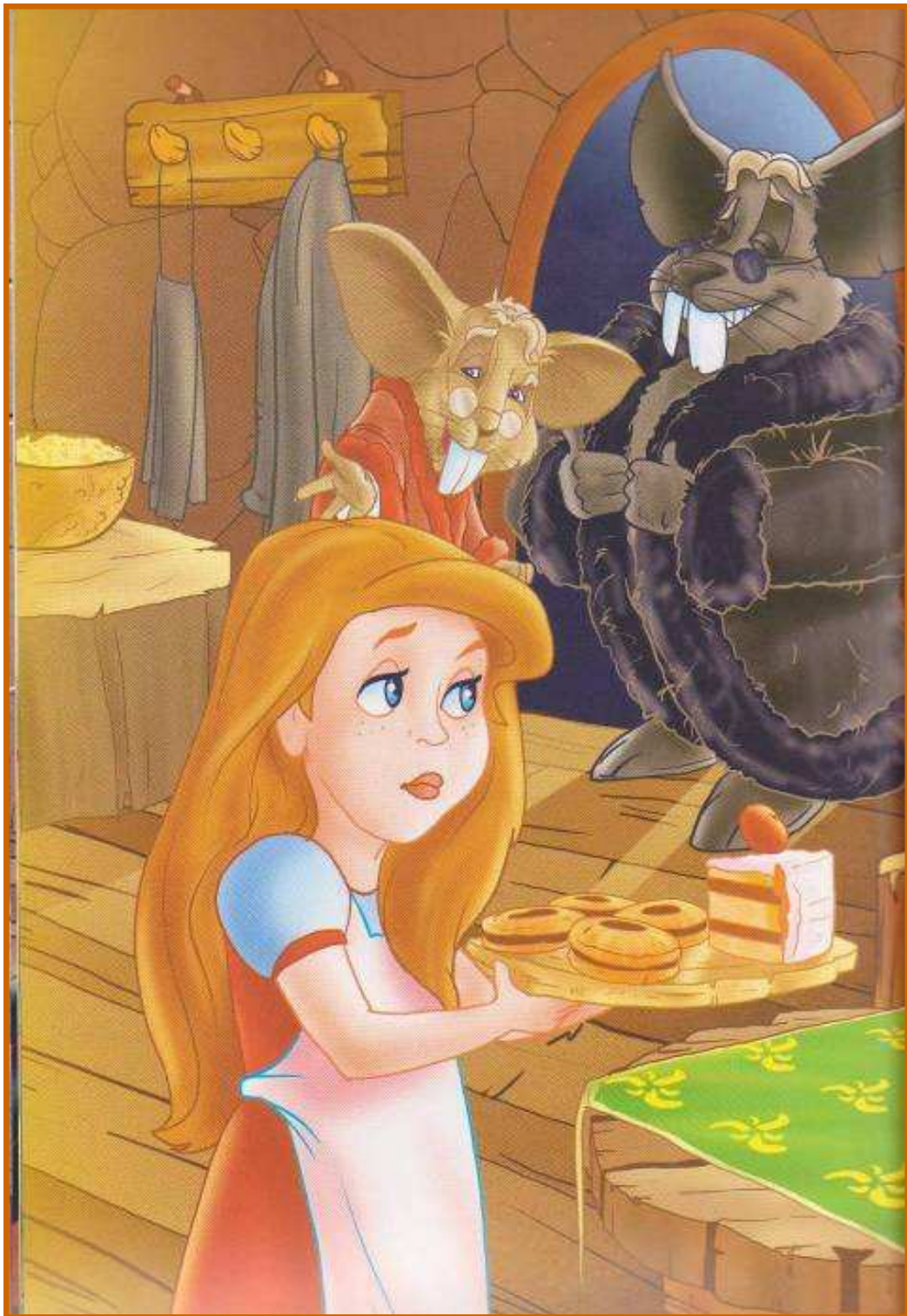
Așa trecură și vara, și
toamna. Dar iată că sosi
iarna, cu frig și cu zăpadă
multă. Frunza de brusture
care-o adapostise până
atunci se răsuci și se uscă.
Într-o noapte, începu să
ningă cu fulgi mari. Fiecare
fulg ce cădea asupra fetei
era pentru ea ca o lopată de
zăpadă. Se-nvelise, biata, c-
o frunză uscată, dar ce
căldură să-i țină acea
amărâtă de frunză?
Degețica fu la un pas să
moară de frig!

Tot mișcându-se ca să nu înghețe de frig, micuța ajunsese în vizuina unui șoarece de câmp. Acesta era tare bătrân, dar avea o locuință calduroasă și încăpătoare. Avea camere pline cu grăunțe de tot felul, o bucătărie și o sufragerie frumoasă. Degețica îl rugă să-i dea și ei un bob de grâu, că de două zile nu mâncase.

- Sărăcuța de tine, zise șoarecele. Vino de mănâncă și tu cu mine!

Șoarecele o îndrăgi pe
Degețica, și-i zise:

- Îți dau voie să stai toată
iarna aici, dacă promiți să-mi
ții mereu odaia curată și
să-mi spui povești.

Degețica primi cu bucurie.
- O s-avem musafiri, îi spuse
într-o zi șoarecele. Vecinul
meu vine la mine o dată pe
săptămână. El e foarte bogat.

Dacă ar vrea să te ia de
soție, ai fi cu siguranță foarte
fericită. Să nu uiți să-i spui și
lui frumoasele tale povești!

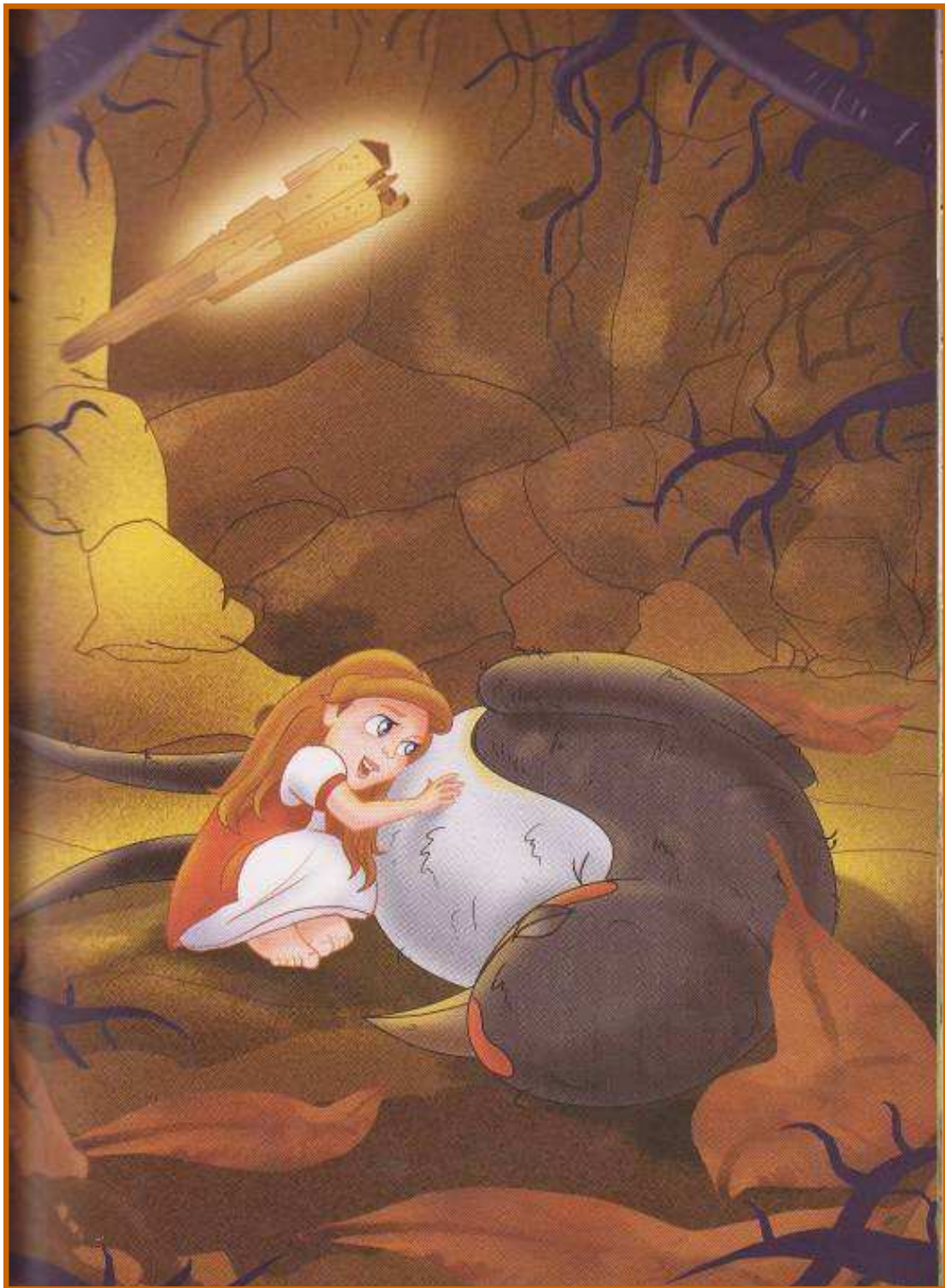
Degețica însă nu prea avea poftă să se mărite cu vecinul cel bogat, care nu era decât un sobol. Dar atunci când acesta veni în vizită, Degețica se purtă cuvincios. Fetița îi cântă o sumedenie de cântecele, iar sobolul fu fermecat de glasul micuței. Cu toate acestea sobolul nu hotărî nimic în privința nunții, fiindcă era nespus de chibzuit din fire.

Ca să le facă plăcere fetei
și șoricelului de câmp,
sobolul îi pofti să se plimbe
printr-o hrubă pe care o
săpase sub pământ, între
cele două locuințe. Și, cum
se plimbară ei așa, dădură
la un moment dat peste o
rândunică. Pasărea era
înghețată de frig și stătea
cu capul și picioarele
ascunse sub pene.
Văzând-o, Degețica fu tare
mâhnită. Dar sobolul
împinse pasărea cu labele.

Degețica nu spuse nimic,
dar când șoarecele de
câmp și sobolul se
întoarseră cu spatele, se
aplecă încetișor asupra
păsării și-i sărută ochii
închiși.

Apoi, Degețica își rezemă
capul de inimioara
rândunicii, dar se sculă
speriată. Simțise o mișcare
ușoară. Inima rândunicii
începuse să bată. Nu era
moartă, ci doar amorțită
de frig.

Fetița înveli pasărea cu o frunză și îi zise:

- E frig afară. Mai stai în patul tău. Voi avea eu grijă de tine.

Curând sosi primăvara și rândunica trebuia să plece. Degețica refuză să plece cu ea spunându-i că trebuie să-și țină promisiunea față de soarece.

Sobolul făcea pregătirile pentru nunta cu Degețica.

Aceasta ieși din căsuță pentru a-și lua rămas bun de la soarele pe care nu avea să-l mai vadă.

Fetița se reîntâlnește cu rândunica. Îi povestește numai decît toate chinurile prin care trecuse de cînd șoarecele de cîmp hotărîse să se mărite cu sobolul. Apoi hotărî să meargă cu ea în țările calde.

Păsărea se opri pe malul unui lac, lângă un palat de marmură pe sub streșinile căruia erau multe cuiburi.

- Iată și locuința mea. Tu însă nu poți sta aici. Alege-ți o floare, iar eu te voi așeza acolo. Mă voi îngriji să nu-ți lipsească nimic. Fetița era uluită de toate frumusețile ce o înconjurau. Dar cel mai mult îi plăcea Duhul Florilor, care era stăpîn peste acele locuri.

**Prințul o văzu pe
Degețica și i se păru cea
mai frumoasă ființă din
lume. Așa că nu stătu prea
mult pe gânduri și
punându-i coroana pe cap,
o întrebă cum o cheamă și
dacă vrea să fie soția lui.
Primind să fie soția lui,
Degețica deveni pe dată
Zâna florilor!
- De-acum înainte, n-o să
te mai cheme Degețica, îi
zise Duhul florilor. Noi îți
vom zice Maia.**

La revedere, copii!

Material realizat de
înv. Florica Plosca
Școala "Darius Pop"
Satu Mare